



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 190/2014-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti MAGNET TRADE spol. s r. o., Hradná 10, Bratislava, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 1101/2013 a takto

### **r o z h o d o l :**

Základné právo obchodnej spoločnosti MAGNET TRADE spol. s r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 1101/2013 porušené nebolo.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 190/2014-15 z 24. apríla 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti MAGNET TRADE spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 1101/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

*2. Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie sa týka exekučného konania, v ktorom „Oprávnený: EURO-BUILDING, a. s., inicioval exekučné konania voči sťažovateľovi. (...) Sťažovateľka v postavení povinného subjektu doručila súdom poverenej exekútorke JUDr. Soni Stodolovej dňa 20. 05. 2013 námietky voči predmetnej exekúcii a tie boli dňa 22. 05. 2013 odoslané na OS Ba IV. Súd ich prevzal 27. 05. 2013. Odo dňa doručenia súdu sa ex lege ráta šesťdesiat dní zákonnej, neprekročiteľnej doby pre rozhodnutie súdu.“. Okresný súd však „dodnes o námietkach sťažovateľky nerozhodol“. Nečinnosťou okresného súdu „je sťažovateľka uvedená do kritickej, jej legitímne záujmy priamo a výrazne poškodzujúcej situácie. Pritom ide o čas pasivity všeobecného súdu, ktorú nečinnosť zákon priamo zakazuje.“.*

*Pokiaľ ide o zložitost' veci, podľa sťažovateľky „v predmetnom exekučnom konaní nebadat' žiadny moment výraznej právnej a faktickej zložitosti veci a zákonom definovaná doba, v ktorej má všeobecný súd povinnosť rozhodnúť nepodlieha žiadnej diskusii“. Sťažovateľka vôbec neprispela k evidentným prietahom v napadnutom konaní. Pre „výraznú intenzitu zásahov do práv sťažovateľky žiada sťažovateľka: firma MAGNET TRADE, aby jej bolo priznané primerané/spravodlivé finančné zadostučinenie“.*

3. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn.: 16 Er 1101/2013 porušil právo MAGNET TRADE spol. s r. o.(...), aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

*2. Okresnému súdu Bratislava IV sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 16 Er 1101/2013 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.*

*3. Sťažovateľke: MAGNET TRADE spol. s r. o.(...), sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- €(...), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľke: MAGNET TRADE spol. s r. o.(...), trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej(...).“*

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, prípisom sp. zn. Spr. 3283/2014 z 30. mája 2014 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 16. júna 2014.

4.1 Predsedníčka okresného súdu popísala chronologický prehľad úkonov vykonaných okresným súdom v napadnutom konaní a uviedla tieto relevantné skutočnosti:

*„(...) V predmetnej exekučnej veci, sa sťažovateľka sťažuje, že nebolo rozhodnuté o námietkach a o návrhu na odklad, v lehote zákonom stanovenej a je názoru, že námietky z jej pohľadu sú jednoduchou záležitosťou pre rozhodnutie.*

*Máme za to, že tieto tvrdenia sú v protiklade so zisteným skutkovým stavom a skutočnosťami uvedenými v námietkach, pre ktoré súd musel vykonávať dopyty na jednotlivé inštitúcie a preto nemohol rozhodnúť v 60 dňovej zákonnej lehote, ktorá tak nemohla plynúť, keďže podané námietky povinného na súd prostredníctvom súdneho exekútora neboli podložené skutkovými okolnosťami.*

*Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinný v zastúpení svojho právneho zástupcu si neplnil dobrovoľne svoje povinnosti uložené právoplatným súdnym rozhodnutím. Naopak i v exekučnom konaní využíval všetky možné prostriedky, aby sa vyhol plneniu, či už*

*vo forme námietok voči exekúcii a trovám, ale aj návrhom na odklad, z dôvodov podaných v dovolaní alebo v podnete na podanie mimoriadneho dovolania.*

*Súd vo veci konal a s ohľadom na povahu veci nebola preukázaná nečinnosť exekučného súdu, i nakoľko vo veci boli vykonávané úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci. Právna faktická zložitost' - námietok a návrhu na odklad nevykazovala znaky typov rozhodnutí, ktoré je možné rozhodnúť v lehote 60 dní zákonom stanovenej.*

*Súd vykonával všetky úkony smerujúce k veci bez zbytočných prietahov a súd realizoval úkony potrebné na rozhodnutie vo veci i vzhľadom na zaťaženosť sudcu v exekučnom oddelení.*

*Je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že sťažovateľka v konaní nevyužila účinný právny prostriedok (sťažnosť na prietahy), ktorým by umožnila súdu urobiť nápravu a odstrániť nečinnosť súdu, pričom nepreukázala ani dôvody hodné osobitného zreteľa.*

*Záverom konštatujem, že napadnuté konanie, vzhľadom k okolnostiam prípadu, nebolo poznačené zbytočnými prietahmi.*

*Navrhujeme preto Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby ústavnú sťažnosť v tomto konaní vo vzťahu k Okresnému súdu Bratislava IV ako nedôvodnú zamietol.*

*Zároveň súhlasíme, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním, a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. (...)*

4.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedla tieto podstatné skutočnosti (pokiaľ ide o repliku sťažovateľky súvisiacu s nepodaním sťažnosti na zbytočné prietahy v napadnutom konaní, vzhľadom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie táto argumentácia už stratila svoju relevanciu):

«(...)

*> Pre rozhodnutie súdu o žiadosti povinného subjektu o odklade exekúcie Exekučný poriadok ustanovuje tridsaťdňovú lehotu (§ 56 ods. 4). Pre rozhodnutie súdu o námietkach povinného subjektu voči exekúcii je fixovaná šesťdesiatdňová lehota (§ 50 ods. 2). Obe lehoty OS Ba IV nedodržel, ba masívne prekročil. V právne kultivovanom štáte sa z pozície justície samozrejme nediskutuje o zákonoch, tie sa dodržiajú. Podčiarkujeme, že obe lehoty*

sú tzv. zákonné (*ergo neprekročiteľné*); nejde o lehoty sudcovské (s aspektom „istej“ úvahy). Na úrovni ústavného súdu považujeme za úplne zbytočné argumentovať, že úcta k zákonom a ich striktné dodržiavanie tvoria pre súdnictvo bázu pre elementárny chod.

Dnešná celospoločenská, voči súdnictvu a sudcom výrazne negatívne orientovaná, mienka občianstva si o to viac v tomto smere vyžaduje rigidnosť a konzekventnosť. Účastníkov súdnych konaní netrápia ani tak „boje sudcov o platy“, obsadzovanie pozícií vo vedení justície a v súdnej rade, ani výsledky „previerok“ integrity toho ktorého sudcu, ako reálny výsledok jeho práce. Opakujeme, že rozvrat štátu sa nezačína nepokojom obyvateľstva, ale anarchiou v jeho inštitúciách a jeho systéme.

Bolo by kuriózne žiadať účastníka súdneho konania, aby on upozornil vedenie súdu, že ním riadení jednotliví činovníci súdu porušujú zákony Slovenskej republiky. Presný opak je realitou: predsedovia všeobecných súdov majú povinnosť zabezpečiť riadenie súdov výkonom dohľadu nad dodržiavaním plynulosti súdneho konania, dohliadať na riadny chod súdnych oddelení, sledovať a hodnotiť pravidelnosť práce sudcov a senátov v oblasti organizácie a efektivity práce senátov a oddelení, vykonávať previerky súdnych spisov, sledovať rozhodovacia činnosť sudcov z hľadiska plynulosti súdneho konania - § 49 a § 53 ods. 1, resp. § 74 ods. 1 písm. e/ zákona č. č. 757/2004 Z. z. o súdoch.

Teda nie firma Magnet Trade mala upozorniť OS Ba IV, že v jej veci je porušený zákon (že súd nerozhodol v zákonom predpísanej neprekročiteľnej lehote). To vedenie OS Ba IV mala samo zistiť tento neakceptovateľný stav, urobiť nápravu a ospravedlniť sa firme Magnet Trade - a minimálne takto sa snažiť tlmiť nevôľu účastníka konania.

> OS Ba IV tvrdí, že svoje námietky firma Magnet Trade nepodložila skutkovými okolnosťami. To nie je ale pravdou, lebo podanie firmy Magnet Trade z 15. 05. 2013 obsahovalo spisovú značku NS SR. Už z toho teda muselo byť jasné, že uvedená firma dovolanie voči exekučnému titulu reálne podala.

Pokus vedenia OS BA TV difamovať firmu Magnet Trade insinuáciou, že sa vyhýba plneniu svojich povinností a „... využíva všetky možné prostriedky...“ sa hrubo prieči postulátu čl. 12 ods. 4 Ústavy SR.

Nedodržanie zákona zo strany súdu/porušovateľa je neodškriepiteľným faktom a predstavuje ireparabilný moment, hrubo sa priečiaci ústavne garantovanému právu účastníka exekučného konania na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

*Súčasne zdôrazňujeme, že celková naša korektnosť je dokumentovaná napr. aj Nálezom č. IV. ÚS 288/2010(...)*

*Poznámka: súhlasíme, aby Ústavný súd SR v konaní postupoval podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. v platnom znení a prerokoval vec bez ústneho pojednávania, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Pre tento prípad vyčíslujeme trovy právneho zastúpenia sumou 667,18 €. (...)»*

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

## II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 16 Er 1101/2013:

Dňa 25. februára 2013 súdna exekútorka JUDr. Soňa Stodolová (ďalej len „exekútorka“) podala na okresnom súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného EURO-BUILDING a. s., Bratislava (ďalej len „oprávnený“), voči povinnému, teda voči sťažovateľke, o vymoženie pohľadávky vo výške 6 226,97 € s prísl. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 16 Er 1101/2013.

Dňa 13. marca 2013 bolo vyšším súdnym úradníkom okresného súdu vydané poverenie na vykonanie predmetnej exekúcie.

Dňa 6. júna 2013 exekútorka postúpila okresnému súdu podané námietky sťažovateľky voči exekučnému titulu a trovám exekúcie spolu s návrhom na odklad exekúcie z dôvodu podaného dovolania a podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Dňa 10. júla 2013 vyšší súdny úradník okresného súdu požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o oznámenie, v akom štádiu sa nachádza súdne konanie o dovolaní voči súvisiacemu exekučnému titulu. Rovnako bol urobený dopyt

na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), či voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 239/2011-534 (v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 142/03-463) bolo podané mimoriadne dovolanie.

Dňa 2. augusta 2013 generálna prokuratúra oznámila okresnému súdu, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 3 Cob 239/2011-534 bol odložený „z dôvodu nesplnenia podmienok uvedených v § 243e OSP“.

Dňa 10. októbra 2013 okresný súd opätovne požiadal najvyšší súd o oznámenie, v akom štádiu sa nachádza súdne konanie o dovolaní voči súvisiacemu exekučnému titulu.

Dňa 7. novembra 2013 najvyšší súd oznámil okresnému súdu, že zákonná sudkyňa sa pokúsi „vec vybaviť v 01/2014“.

Dňa 19. mája 2014 vyšší súdny úradník telefonicky zistil, že v súvisiacej veci bolo dovolanie najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 19/2013 a sp. zn. 3 Obdo 20/2013 „zamietnuté a spis bol z Najvyššieho súdu SR expedovaný 4. 4. 2014“.

Dňa 20. mája 2014 okresný súd uznesením č. k. 16 Er 1101/2013-43 námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol.

Dňa 27. mája 2014 okresný súd uznesením č. k. 16 Er 1101/2013-46 námietky sťažovateľky proti trovám exekúcie zamietol.

### III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 1101/2013 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom období k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní. Sťažovateľka síce využila právne možnosti nápravy podľa Exekučného poriadku (námiety proti exekúcii a námiety proti trovám exekúcie), avšak využitie možností daných procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jej práv nemožno kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (mutatis mutandis I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že napadnuté konanie od vznesenia námietok sťažovateľkou proti exekúcii a proti trovám exekúcie (6. júna 2013) až do rozhodnutia o týchto námietkach (20. a 27. mája 2014) trvalo celkom jedenásť mesiacov.

Sťažovateľka namieta porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy vo všeobecnosti, a to s poukazom na § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého o námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia. Sťažovateľka pritom nenamietala, že v okolnostiach danej veci by okresný súd nemal dôvod zisťovať, v akom štádiu sa nachádza súdne konanie o dovolaní voči súvisiacemu exekučnému titulu.

Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (I. ÚS 16/02). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž

ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

Niet pochýb o tom, že okresný súd v napadnutom konaní prekročil zákonom ustanovenú lehotu na rozhodovanie, avšak ako to z chronológie úkonov v bode II tohto nálezu vyplýva, okresný súd v tomto konaní nebol nečinný a k vybočeniu z medzí zákonnej lehoty na rozhodovanie došlo evidentne preto, lebo okresný súd pri rozhodovaní o námietkach uprednostnil právo účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie na úkor práva jedného účastníka (sťažovateľky) na konanie bez zbytočných priet'ahov. Celková doba rozhodovania okresného súdu nebola pritom extrémne dlhá. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Postup okresného súdu, aj keď nebol celkom efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

4. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označených základných práv navrhla, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, a domáhala sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že základné

právo, ktorého porušenie sťažovateľka namietala, porušené nebolo, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nemusel zaoberať.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovateľka v konaní neuspela, nepripadalo do úvahy zaoberať sa ani jej návrhom na náhradu trov konania.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014